

2015. november

Trubnik

II. évf. 11. szám

KIÜRTÖS

Pilisszentlászlói Hírmondó

Önkormányzati támogatásban nem részesülő cenzúramentes havilap

OKTÓBER 23.

Röviden az 1956-os forradalomról

Az igen nagy irodalommal bíró, hősiességű küzdelmünkről:

A forradalom, október 23., a budapesti diákoknak az egyetemekről kiinduló békés felvonulásával kezdődött. A felvonulás a tömegeket is magával ragadta, így már tömegtüntetéssé vált. A tömegtüntetés a kommunista pártvezetés ellenséges reakciója és a fegyvertelen tömegre leadott véres sortűz következtében még aznap éjjel fegyveres felkeléssé nőtt. Ez a kormány bukásához, majd a szovjet csapatok visszavonulásához, majd a többpártrendszer visszaállításához és az ország demokratikus átalakulásának megkezdéséhez vezetett. November első napjaiban az új kormány megkezdte a tárgyalásokat a Szovjetunióval a szovjet csapatok teljes kivonásáról, a Varsói Szerződésből való kilépésről és az ország semlegességéről. A szovjet politikai vezetés

azonban a kezdeti hajlandóság után meggondolta magát. Mikor bizonyossá vált, hogy a nyugati nagyhatalmak ígéretük ellenére nem nyújtanak országunknak segítséget, november 4-én a szovjet csapatok támadást indítottak Magyarország ellen. Az aránytalan túlerővel szemben egyedül maradt ország több napon át folytatta a hősi forradalmat, amely a túlerővel szemben elbukott.

A forradalom következményeként kb. negyedmillió magyar menekült nyugatra.

1957. januártól a forradalom résztvevőit tömegesen börtönözték be. Később sokukat kivégeztek.

Az 1956-os forradalom a 20. századi magyar történelem egyik legmeghatározóbb eseménye volt. A forradalom leverését követő évtizedekben, országunkban erről az időszakról, mint ellenforradalomról volt csak szabad beszélni. 1990-ben iktatták a magyar nemzeti ünnepek sorába.

1956-os események Pilisszentlászlón

Az 1956. október 23-án kitört forradalom idején második osztályos tanuló voltam községünk általános iskolájában. A helyi eseményekre jól emlékezem.

Gyerekefejjel így láttam:

Úgy kezdődött, hogy a forradalom másnapján hogy Ferenci Jenő elvtárs, aki akkoriban községünk tanácselnöke volt, a Tanácsháza tanácselnöki szobájának ablakába kirakta és teljes hangerőre kapcsolta a rádiót. Akkoriban még kevés házban volt műsorszóró készülék ezért sokan a Tanácsháza előtti Szabadság téren hallgatták az eseményeket.

Voltak, akik közvetlenül az ablak alatt, voltak, akik italos pohárral a kezükben az akkori Földműves Szövetkezet italboltja előtti korlátokon ülve hallgatták és közben főleg az utóbbiak közül a férfiak,

rögtön elemezték, megtárgyalták az eseményeket.

A déli harangszót követően véget érven tanítási napunk, az iskolakapun kirohanva néhányan elvegyültünk az akkorra már szinte tömeggé duzzadt felnőtt lakosság között. Később a Tanácsháza bejárata fölött lengedező vörös zászló is lekerült rendeltetési helyéről.

Ezt követően néhányan a bátrabbak közül elkezdtek tépdetni és darabjait osztogatni.

Az emelkedett néphangulatban én is szereztem belőle egy darabkát, amit apró tenyeremben fogva bátyám félig vagy tán egészen elnyűtt bakancsában a Felszabadulás utcán hazafelé csoszogva büszkén lobogtattam.

Édesapám, akinek a felszabadulás utáni időkben lehetősége nyílt néhány internáló tábor

barakkjainak meglátogatására, (sajnos nem önkéntes alapon), talán akkor első alkalommal nagyon megszidott és a zsebkendőnyi nagyságú vörös zászondarabot vissza kellett vinnem és a Tanácsháza bejárata elé dobnom.

Még aznap a felső tagozatosok közül néhányan az iskola egyik tanterméből Rákosi pajtás népünk bölcs vezérének és a népek nagy tanító mesterének Sztálin apánknak a képeit a kinti WC csoport épületének falára akasztották.

A kritikus időben elnöklő Ferenci Jenő elvtársat, a megalakult forradalmi bizottság, melynek elnöke

Franyó János (szintén elvtárs) lett, leváltotta, de nem bántotta.

Nemzetőrséget jelöltek ki, melynek

parancsnokául Krkos Istvánt választották.

A következő napokban tanítási szünet következett.

Sógoromnak köszönhetően volt házukban rádió, ami akkor

ritkaságszámba ment, ezért a szomszédos férfiak közül néhányan esténként a konyhánkban hallgatták a rádióműsort, miközben erősen politizáltak és borozgattak.

Egyik nap délutánján férfiak csoportjai jöttek lefelé a Rózsahegy oldalán.

A váci börtönből kiszabadított rabok voltak vegyes ruházatban. Akadt tisztán rabruhába öltözött, látni lehetett olyat is, akin civil nadrág és rab felsőrész volt.

Az iskolában igyekeztek őket elszállásolni, de néhányan a község lakóiból saját házukba is fogadtak a menekültekből. Voltak, akik csak étellel, itallal, voltak, akik szállással is kedveskedtek nekik.

Édesapámék is vendégül láttak egy középkorú

férfit, aki elmesélte, hogy katonatisztként szolgált Horthy hadseregében. Feleségének a két gyermekkel és szüleivel a háború forratagában sikerült Ausztriába szöknie. Ő a háború befejezése előtti napokban Prága környékén fogságba esett. Háromévi hadifogság után testileg, lelkileg meggyötörve tért vissza szülőfalujába Nyergesújfalura.

Néhány sikertelen határátlépés miatt börtönbe került. Mint tiszt tudta, hogy a forradalmat-szabadságharcot az oroszok leverik. Ezért másnap még hajnalban elindult Esztergom felé, amíg nyitva a határ, feleségéhez és két fiához jutni Ausztriába.

Azon a nap délelőttjén, amikor vendégünk eltávozott a szentendrei laktanyából, egy katonai teherkocsival kenyeret és fegyvereket hoztak. A kenyerek többsége, mivel, a csupasz olajos padlóra volt dobálva, olajos ízű volt, de azért meglehetett enni.

Még aznap megalakult a nemzetőrség. „Ide orosz lábát be nem teszi” jelszóval szolgálatba álltak a Hegytetőn. Bátyám alig tizenhat éves kora ellenére nemzetőr lett. Édesapám a hazahozott puskát másnap korán hajnalban vállára vette, majd, gyere fiam, lássuk valami hasznát is ennek a szerszámnak, felébresztette nemzetőr fiát. Engem bármennyire sírtam, nem vittek magukkal. Apám, vállán puskával, hátán a hátizsákkal, elindult a közeli erdő felé. Bátyám kosárral, a hátán benne baltával, késekkel követte őt. Még a déli harangszó előtt visszaérkeztek.

Miután elrendezték a zsákmányt, édesapám a hosszú csövű fegyvert Miska fia vállára akasztotta, de olyanformán, hogy az szinte a bokáit verdeste, azután mosolyogva megszólalt: Nos, drága népfelkelő fiam, menj az Éci bácsihoz, akaszd az ő vállára ezt a szerszámot, oszt mondd meg neki, hogy fegyver gyerek kezébe nem való. Géza bácsi, akit a faluban mindenki Écinek becézett, a két világháború közötti időkben élt iskolaigazgatónk fia volt, aki 1944 karácsonya táján leventéinket, mint a csoport vezetője, hamis parancssal hazamenekítette a már szinte körbezárt Budapestről. A forradalom-szabadságharc idején ő szervezte meg a nemzetőrséget.

Nos, Misi bátyám szomorúan bár, de visszavitte a fegyvert.

A forradalom alatti iskolaszüneti napokon édesapám az egy szem lovunk által húzott szekeren

magával vitt. Kérdésekre, mely szerint meddig nem kell még iskolába jánom, azt felelte:

- amíg itt lesznek az oroszok, édes fiam.

Egyik este édesapámmal a szentendrei fuvarból hazatérve édesanyám örömmel újságolta, hogy holnap már kezdődik a tanítás. Én kevésbé örültem ennek, ezért gyerekésszel kijelentettem, hogy az nem igaz, mert még itt vannak az oroszok.

Igen, nem mentek el sőt, még többen lettek.

Az 1956-os forradalmat, majd szabadságharcot a többszörös túlerő leverte.

A bosszúállás évei következtek a forradalom katonáira, de Pilisszentlászló lakosai közül az 56-os események miatt senkinek nem esett bántódása.

Községünkben harci cselekményekben senki nem vett részt, ugyanakkor mindenki szimpatizált, együtt érzett a felkelőkkel.

Az 1956-os események után sokszor említették szűk körben, titokban szüleink:

szegényké, nekünk jót tettek és nagy kínzások után vagy megölték őket, vagy valamelyik börtönben sínylődnek.

Ez alatt leginkább a kötelező beadásokat és a rendszer kegyetlenségeit értették.

Befejezésül idézet Garay János Kont c. balladájából:

„Mind hősök ők, mind férfiak,
Mind hű és igaz hazafi:
Vérét a hős, ha halni kell,
Nem retteg ontani.”

Franyó Rudolf
2015. október

A Felsőváriak

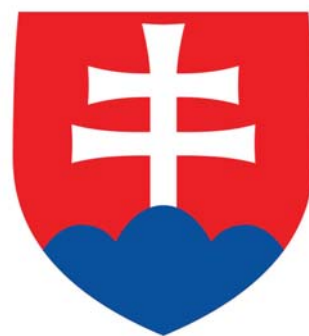
Kik azok a felsőváriak? Mi vagyunk azok „négyen”! A Visegrád szavunk jelentése minden szláv nyelvben, ellentétben a magyar felhővár (fellegvár) – ami egyszerű elhallás – Felsővár. Jelenleg mi vagyunk a Felsővárban. A németek az alsóban. Hiába gyűjtöttak fel 350 befogadó állomást, Merkel még mindig várja a területfoglalókat. Sőt, most már a honfitársait kezdi szidni. A félmillió muszlim kezdi szétverni a félmilliárdos keresztény Európát. Ahogy egyetlen farkas is képes megölni egy egész juhakol összes birkáját, ha a juhász beenged közéjük egyetlen ragadozót. Európa összes keresztény országa, sőt tartománya is kezdi gyűlölni egymást A történelem tanít. Nincs új a nap alatt. Ötszáz éve már egyszer besétáltak a törökök a budai várba, és 150 év után tudta csak az európai koalíciós hadsereg kiverni őket, de most már egész Európa iszlamizálódik. Mi Közép-Európaiak 44 év megszállás után egye megszállót sem akarunk látni, de „Nyugat – Németország” még mindig migránsbarát. Felhívás keringőre... Az ENSZ főtitkára szerint mindenkit be kell engedni, a pápa szerint is, Merkel szerint is. Pedig tilos felébreszteni az alvó oroszánt, tilos a farkast kihívni az erdőből. A nomádok addig sátoroznak egy helyen, amíg egyetlen fűszálat vagy facsemetét találnak az állataik. A Szahara eredetileg erdős szavanna volt. A növényevők háziasítása tette sivataggá.

A legeltetés. A fű szelektív kaszálásával, istállózó és állattartással, a facsemeték megkímélésével, esetleg erdősítéssel a világ minden táján növelhető az erdősültség, csökkenthető a sivatagosodás és a felmelegedés. Árnyékban azonban 20 C –al hűvösebb van mint a napon. Száz év alatt 1-2%-al emelkedett a hőmérséklet, de 200-500 %-kal a világ muszlin népessége. Nem klíma katasztrófa van, hanem demográfiai katasztrófa. A keresztény nemzetek reprodukció képtelenné váltak, a sterilizálás, abortusz és fogamzásgátló tabletták miatt. Az absztinens muszlimok viszont folyamatos népességrobbanásban élnek. „Az igazság odaát van?” A kerítés szükséges és elégséges. Aki időt nyer - életet nyer. Amíg a megszállók a kerítést rongálják a könnygáz elkergeti őket. Ha a kertünket

kerítéssel védjük, országainkat milliárdszor érdekesebb körbe keríteni. A vasfüggőnyénél saját honfitársaink lóttek volna minket halomra. Egy kis könnyezéstől ne féltsük a törvénysértőket. A prágai antiglobalizációs

tüntetésen megjelentek a PGIDA követői is. A volt NDK-sok egyetlen megszállót sem akarnak látni. Sőt már a bajorok sem. A dominó lassan elindul. Aki megérzi, az megérti. A káosz nem tarthat örökké. Jelenleg „az a világ legnagyobb problémája”, hogy hogyan tudna távozni Merkel emelt fővel a politikából azután, hogy nem lett Nobel békedíjas, amiért a háború szélére sodorta a világot. Felvetődött, hogy ENSZ- főtitkárnak kellene lennie. Fejétől büzlük a hal! Addig kellene távoznia, amíg élve megetheti. Azért győzte le Schrödert, mert az be akarta engedni a törököket, de Merkel akkor még megállította, az iszlamizációt. A schengeni határok megvédése nélkül belső kerítés kell minden ország köré.

*Losonci Miklós, mérnök
2015. október 28.*

Magyar-Szlovák közös inkubációs központ Pócsmegyeren

Tavaly októberben történt ünnepélyes alapkövetélt követően kiváló szervezéssel megalapozott kivitelezési munkák egy éven belül befejeződtek.

Mi is lehet ez az inkubátorház, gondolkoztam magamban tavaly az alapkövetélnél, de nem mertem kérdezősködni., így csak a helyszínen tudtam meg:

Az inkubátorház megkönnyíti a vállalkozások létrehozását és fejlődését, miután védett környezetet biztosít a mikro-, kis- és középvállalkozások számára. Ilyen irányú tájékoztatásomat kissé röstelltem, de hajtott a kíváncsiság, ezért bátortalanul bár, de tovább érdeklődtem. A hosszú magyarázatokat követően rájöttem a lényegre: az Inkubátorház egy olyan intézmény, amely mint piacszervező, forrásközvetítő, ötletgondozó olyan szolgáltatásokkal segíti a vállalkozókat, amelyek ma már nélkülözhetetlen részei a sikeres üzletvitelnek. A projektet az Európai Regionális Fejlesztési Alap 1.003.671.84.

Euro-val, magyar pénzben számolva, több mint 300 millió forinttal támogatta. A beruházás Magyarország – Szlovákia Határon Átnyúló

Együttműködési Program keretén belül történt. Jóval az ünnepi műsor kezdése előtt érkeztünk, tehát bőven jutott idő a létesítmény belsejének a tanulmányozására is. Végigjárva a termeket néhányan az ámuldozástól felkiáltottak:

- Jé ez még iskolának is jó lenne!

Nem tévedtek. Valahol, jövőbe látással, annak is épült és az is lesz! Háromévi inkubátorházi üzemeltetés után iskolaként lesz hasznosítva.

No comment.....

Meghívásunknak eleget téve Nefelejcs népdalkörrel megjelentünk a megnyitó ünnepségre, ahol szlovák-magyar nyelvű népdalokkal nyitottuk meg az ünnepi műsort.

Franyó Rudolf

Akikre büszkék vagyunk

Nemzeti ünnepünkön október 23.-án Szentendrén két falubeli polgártársunk is elismerésben részesült. Szentendre Város Önkormányzata 2015 évben a "KÖZBIZTONSÁGI DÍJAT" Kocskovszki István rendőr törzsszászlósnak, a „TESTNEVELÉSI ÉS SPORTDÍJAT” pedig Tusák Józsefnek ítélte oda. A kitüntetetteknek gratulálunk.

Koncz János

Folklór est Pilisszentkereszten

A Pilisszentkereszten található pilisi szlovákok regionális központi épülete október 16.-án este hat órára zsúfolásig megtelt.

A szervezőknek köszönhetően, igen nagy hírű folklór együttest sikerült meghívni, a Pilis-tető alatt elterülő községbe.

A kassai székhelyű Hornád művészegyüttes 1963-ban alakult. Nevét a közeli Hernád folyótól vette. Megalakulása óta számos díjjal büszkélkedhet. Népi táncával, zenekarával, énekkarával, szóló énekeseivel és táncosaival, Szlovákia egyik legelismertebb együttese.

A szlovák népi kultúra terén együttműködik a

délalföldi, valamint Románia, Szerbia és Horvát területen élő szlováksággal. A szlovák néptánc

tanítását határon túli országoknak, Japán, Francia, Német és USA-ból érkező vendégeknek is terjeszti. Szisztematikusan együtt dolgozik a gyerek folklór együttesel. Az ötvenéves jubileumi évet nagy sikerrel ünnepelték.

Pilisszentkereszten igen gazdag műsorokkal szünet

nélkül, szinte három órán át szórakoztatták a karzatot is zsúfolásig betöltő nézőket.

Községünkben két személykocsira való néző vett részt az előadáson.

Franyó Rudolf

Pofátlanul túlárzott beruházás, árak az egekben!

Az EU előző 7 éves ciklusa 2013-ban lezárult. A szabályok szerint az elszámolás határideje 2015. december 31. A Magyar Kormány nagyon helyesen úgy döntött, hogy az országnak lehetőleg az utolsó fillérig igénybe kell venni a rendelkezésre álló forrásokat. A Kormány döntése alapján Pilisszentlászlónak 150 millió Ft vissza nem térítendő támogatási igény benyújtására volt lehetősége. KEOP.

Képviselőink végül is több rendkívüli testületi ülést követően augusztus 31-én (utolsó napon) úgy döntöttek, hogy 56 millió Ft támogatást igényelnek az Óvoda, a Waldorf Iskola és a Községháza energetikai felújítására.

Mint érdeklődő Szentlászlói a testületi üléseken a döntéshozók részéről a bizonytalanságot és a kétségbeesést tapasztaltam, tudniillik "MIT CSINÁLJUNK ILYEN SOK PÉNZZEL", ilyen rövid idő alatt.

Ezután kezdődött az újabb bonyodalom, tervezési költség, pályázatíró költsége és a kivitelező kiválasztása. Természetesen szenátoraink nyílt ülés keretén belül nem marakodtak az esetleges koncon,

ezért szünetet elrendelve egyeztetésre félre vonultak. Az ülésterembe visszatérve mosolygó arccal szavaztak 150 millióból 56 millió támogatási igényt, "JUT is, MARAD is".

Tóth Attila polgármester végül is szerződést kötött egy nem helybeli kft-vel a kivitelezésre. (Szentlászlón nincsenek vállalkozók, csak adófizetők?)

A vállalkozói szerződés Pilisszentlászló honlapján megtalálható, érdekes módon mellékletei nem.

Na, itt van a kutya elásva: pl.: Közel 5 millió Ft az állvány építés költsége (3516 Ft/m, 5114 Ft/m a dryvitozás MUNKADÍJA stb.

Az anyagköltségbe beépített túlárzással helyszűke miatt nem kívánok foglalkozni.

Megkérem, illetve felszólítom viszont a polgármestert, biztosítson lehetőséget arra, hogy Pilisszentlászló honlapján mindenki számára elérhetőek legyenek a szerződés mellékletei és a kivitelezés nyilvánossága.

Pilisszentlászló tekintetében 56 millió Ft nagyon sok pénz, az éves költségvetés mintegy 60 %-a lakosság megérdemelné a bizalmat kapott vezetőktől a korrekt, részletes tájékoztatást és lehetőséget a kérdések feltevésére nyílt fórum keretén belül.

Dombai József

Szlováksággal közös szavaink „C”-vel kezdődő szavak

Čačaný=csecse, čakan=csákány,
čalamáda=csalamádé, čap=csap, cápat= csapkodni,
Čapik= nyelvcsap, čapovať=csapolni,
čaptavý=csámpás, čardás=csárdás, čelista=csellós,
Čata=csapat, čatár=szakaszvezető, cap=cáp,
cesto=tészta, čel'ad=cselédség, čelid=cseléd,
čemer=csömör, čerešňa=cseresznye, čerešňovica=
cseresznyepálinka, čerešňový=cseresznyés,
chrček=hörcsög, chrčat= hörögni, chyba= hiba,

chýbat= hiányozni, chýr=hír, ciel=cél,
Cielit=célozni, čipka=csipke, cicik=cici, čičíka=
csicsíjgat, činý=cselekvő, čistota=tisztaság,
čistit'=tisztítani, čižma=csizma, čižmár=csizmadia,
čln=csónak, člnok=kis csónak,
čokoláda=csokoládé, črep=cserép,
črepina=cserépdarab, črieda=csorda, čudo=csoda,
čudovať =csodálkozni, čvarga= csavargó (csoport),
cipele=cipellő, čkať=csuklani, čudo=csoda,
čudovať=csodálkozni. Čudák=furcsa (ember)
cumlík= cucli, cverna=cérna, cvirikat'=csiripelni.

Franyó Rudolf

Ludovít Štúr év Szlovákiában

200 éve, 1815. október 28-án született Uhrovecen tanítói családban a szlovákság legelismertebb személyisége Ludovít Štúr. A történelemben, mint pedagógus, költő, nyelvész, író, publicista, szerkesztő és politikus írta be nevét. Alapműveltségét szülőhelyén szerezte. 1829-ben Pozsonyban az evangélikus gimnáziumba járt, majd a teológiát Halléban végezte. Hurbannal és Hodžával a Bernolák-féle cseh-szlovák nyelvvel szakítva megalkották a szlovák irodalmi nyelvet. 1845-ben kezdte kiadni a Slovenské národné noviny (Szlovák Nemzeti Ujság) napilapot, szépirodalmi mellékklappal az Orol Tatranskyval (Tátrai Sas). Országgyűlési képviselősége 1847-ben kezdődött jelentős beszédeiben a jobbagység eltörléséért szállt síkra. A szabadságharc leverése

után szüleihez Zayugócra költözött, ahol az irodalomnak szentelte életét. 1856-ban vadászbaleset következtében meghalt. Modoron temették el.

Emléke:

- Párkány szlovák nevét az ő tiszteletére kapták (Štúrovo).
 - Arcképe látható volt a szlovák 500 koronás bankjegyen.
 - Róla nevezték el a 3393 štar kisbolygót.
- Pilisszentlászló és Szentendre Szlovák Önkormányzat szervezésében tizenketten utaztunk október 26-án, szombaton, korán reggel három személygépkocsival Párkányba. Itt átszálltunk a Štúrovoiak szervezése által ott várakozó autóbuszra. Háromórás utazás után érkeztünk a nagy irodalmár szülőhelyére. Uhrovecra, ahol a nagy tömeggel késő estig együtt élveztük az ünnepi műsort. Robert Ficó kíséretével érkezett, Szlovákia számos vezető politikusa is beszédet tartott. A kétségek elkerülése végett közlöm, hogy az utazási költségeket, saját magunk álltuk!

Franyó Rudolf

Alapkő a Pilisből

A Matica Slovenská Štúrovi szervezete elhatározta, hogy emlékművet állít Štúrovban a nagy szlovák hazafi Ludovít Štúr emlékére. Az alapkö letétellel kapcsolatos ünnepélyre a szlovákok lakta Pilis erdeiben lett kihalásítva a képen látható kőtömb. Természetesen nem ez a kő lesz a szobor alapja, ez a kő a nemes elhatározást szimbolizálja.

A szobor a talpazattal együtt 3,5 méter magas lesz. Az eredeti elképzelések szerint a mellszobrot a város főterén állították volna fel, ehhez azonban a többségben magyar ajkú városi vezetés nem adta áldását. „Az az igazság, hogy Štúrovban nincs egyetlen olyan emlékmű sem, amely szlovák történelmi személyhez kötődne.

Magyar személyiségekhez kötődő emlékművekből viszont több is van“ – jelentette ki Margarréta Vysňá, a Matica slovenská helyi szervezetének munkatársa. Szerinte a Štúrovi lakosok legalább 30 százaléka támogatja a Štúr-szobor elhelyezését. Hozzátette: az emlékmű állításával egyetért a polgármester is, csak arról van eltérő véleményük, hol kéne azt elhelyezni.

Az alapkö leleplezése, kopogtatással kapcsolatos ünnepély október 28-án Štúr 200. születésnapján délután négykor a szlovák himnusz eléneklésével vette kezdetét. Számos politikus, közjogi méltóság beszédét követően került le a kőről a lepel és kezdődött az alapkö hagyomány szerinti ütögetése. Az ünnepély szlovák népdalok éneklésével zárult.

Franyó Rudolf

Hnoj a maďarské piesne

Škandál pri položení základného kameňa Štúrovho pamätníka

29.10.2015 15:55 TASR

ŠTÚROVO - Štúr si v Štúrove akosi nemôže nájsť miesto. Zdroj: TASR/H

„Slávnosť bola sústavne narúšaná zo strany miestnych občanov maďarskej Pribeh slávnostného polozenia základného kameňa pamätníka Ludovíta Štúra v Štúrove v stredu 28. októbra sprevádzali národnostné incidenty. Ráno v deň odhalenia základného kameňa členovia Miestneho odboru Matice slovenskej v Štúrove zistili, že kameň bol zasypaný kopou konského hnoja. Privolaní príslušníci Policajného zboru Slovenskej Republiky urobili o incidente zápis. Následne matičiari upravili priestor a pripravili ho na popoludňajšiu slávnosť, riadne oznámenú úradom.

národnosti hanobnými a zosmiešňujúcimi

pokrikmi proti Slovensku, Slovákom aj samotnému Ludovítovi Štúrovi. K tomu sa pridalo spievanie maďarských piesní, ktorými sa usilovali prehlásiť matičnú slávnosť.

Protestujúca skupina sa navyše postupne čoraz väčšmi približovala do bezprostrednej blízkosti matičiarov. To všetko sa dialo za sledovania príslušníkov Mestskej polície Štúrovo, ktorá proti zrejme neohlásenému zhromaždeniu príslušníkov maďarskej národnosti vôbec nezasiahla,“ opísal pribeh slávnosti predseda Matice slovenskej Marián Tkáč.

Pamätná tabuľa s nápisom Busta L. Štúra a dátumom jej osadenia na základnom kameni nevydržala ani do nasledujúceho dňa. Už dnes ráno miestni matičiari zistili, že pravdepodobne v nočných hodinách došlo k jej demontáži. Krádež

tabule zo základného kameňa oznámili na Obvodnom oddelení Policajného zboru.

Čo ste o Štúrovi netušili: Mal životnú lásku, ale Adela to nebola

„Matica slovenská protestuje proti takejto netolerancii príslušníkov maďarskej národnosti, keďže je za spoluprácu a priateľské spoluzitie Slovákov a všetkých občanov našej vlasti. Protestujeme aj proti zrejmemu nekonaniu si povinností zo strany príslušníkov štátnej i mestskej polície. Osobitne nás mrzí, že to všetko sa udialo presne v deň 200. výročia narodenia velikána slovenského národa Ludovíta Štúra, v Roku Ludovíta Štúra vyhláseného vládou Slovenskej republiky. Matica slovenská sa v tejto veci obráti na príslušné štátne orgány, aby vo veci konali,“ informoval Tkáč.

Podľa pôvodných zámerov iniciátorov pamätníka mala byť busta L. Štúra, spolu s podstavcom vysoká zhruba 3,5 metra, umiestnená na námestí. Mesto Štúrovo však na jej situovanie na tomto mieste nedalo súhlas.

„Podali sme žiadosť o povolenie pamätníka na komisiu vzdelávania, kultúry a športu. Našu žiadosť zamietli s odôvodnením, že nie sú kompetentní sa k umiestneniu pamätníka vyjadriť a odporučili nás na komisiu výstavby. Tam sme už

žiadosť neposielali, pretože sme získali súhlas na umiestnenie pamätníka na pozemku Verejných prístavov,“ povedala Margaréta Vyšná z MO MS v Štúrove.

Štúr sa môže aj v hrobe obracať. V Štúrove ho nechcú

Podľa jej slov vytvorenie pamätníka L. Štúrovi podporuje minimálne tridsať percent obyvateľov mesta vrátane primátora, s ktorým sa matičiari rozchádzajú len v názore na miesto, kde by mala byť busta umiestnená.

Primátor Štúrova Eugen Szabó však proti jej vyhláseniu protestuje s tým, že „postavenie pamätníka nie je šťastnou voľbou, nakoľko môže narušiť súčasný pokojný stav medzi národnosťami žijúcimi v meste, poprípade sa môže stať aj predmetom viacerých nezrovnalostí v budúcnosti“.

Domnieva sa, že „aj keď v prípade Ludovíta Štúra ide o osobnosť, ktorá podporovala viac pokrokových ideí a stála aj na čele oblasti vzdelávania a kultúry, nemá ani historické, ani žiadne iné spojenie s našim mestom“. Náklady na vybudovanie busty odhaduje Vyšná na 6000 eur, ktoré chce Matica získať zo sponzorských príspevkov. Primátor zdôraznil, že mesto Štúrovo neprispelo k financovaniu predmetnej sochy.

Trágya és magyar ének

Botrány a Štúr emlékmű alapkövének letételénél

**A SZLOVÁK KÖZTÁRSASÁG
HÍRÜGYNÖKSÉGE 2015. október 29-én 15:55
órákor keltezt közleménye:**

Stúrovo: Nemzetiségi incidens kíséretében folyt Šturovóban a Štúr emlékmű alapkövének letétele. Az alapkövé letétele reggelén a Matica Slovenská helyi szervezetének tagjai az alapkövet trágyával borítva találták.

Az odahívott rendőrök az esetről jegyzőkönyvet készítettek. Ezután a Matica tagjai eltávolították a trágyát, és elkészítették a terepet a délutáni bejelentett ünnepségre.

Az ünnepélyt folyamatosan zavarták a magyar nemzetiségű polgárok, rágalmozó, gúnyos, lekicsinylő, Szlovákia, Szlovákok és Štúr ellenes bekiabálásokkal. Magyar dalokkal tarkítva igyekeztek folyamatosan az ünnepséget túlkiabálni. A tiltakozó csoport folyamatosan közeledett közvetlen közelségébe az ünneplőkhöz. Ezt az egész provokációt a városi rendőrség a

provokátorok mellett állva figyelte, túrta a be nem jelentett tiltakozók viselkedését, nem avatkozott bele - mondta M.Tkáč a Matica slovenská elnöke. Az emléktábla az

alapkövön nem maradt másnap reggelig a helyén. Már csütörtök reggel a Matica helyi szervezetének a tagjai észrevételezték hogy az éjszaka folyamán a táblát ellopták, és ezt bejelentették a rendőrségen. A Matica slovenská tiltakozik az ilyen intoleráns viselkedés ellen, amelyet itt a magyar nemzetiségű polgárok adtak elő. Ellene van, hogy a két nemzetiség együttműködjön, és baráti megértésben éljenek Szlovákia összes polgárai. Tiltakozásunkat

fejezzük ki a városi és állami policiával szemben, mert nem végezték kötelességüket. Különösen bántó számunkra, hogy mindez L. Štúr születésének a 200 évfordulóján történt, a szlovákok nagy emberének évében. L. Štúr évét a Szlovák kormány deklarálta. A Matica slovenská ez ügy rendezésével az állami ügyekhez fordult. Az elképzelés, az volt, hogy L. Štúr mellszobra egy 3,5 méter alapzaton fog állni a város főterén, de ezt a város képviselő - testülete nem engedélyezte.

Kérvényeztük a mellszobor engedélyezését a város iskolaügyi, kulturális és sport hivatalnál. A kérvényünket elutasították, azzal az indokkal, hogy forduljunk az építésügyi hivatalhoz, ők nem kompetensek ebben dönteni.

Ide kérvényt nem küldtünk, mert már ígéretet kaptunk a nyilvános kikötőtől, mondta M.Vyšná. Az ő szavai szerint legalább 30 százalék a lakosokból támogatja az emlékmű felállítását a polgármestert is beleértve, akinek viszont más nézete van a szobor helyét illetően. A polgármester

elhatárolódott a szobor felállítását illetően, nem tartja szerencsésnek a szobor felállítását. Állítólag ez megbonthatja a mostani jó viszonyokat az itt élő nemzetiségek között vagy esetleg viszályt is

kelthet a jövőben. Úgy gondolja, hogy mindamelllett, hogy L.Štúr a Szlovákok fontos személyisége semmi történelmi se más összefüggése nincs a várossal. A szobor 6.000 € kerül, és az összeget a szponzoroktól szerezzük meg. A polgármester kihangsúlyozta, hogy a város nem finanszírozza a szobrot.

Fordította: Marika Vavreczka

200 rokov od narodenia Ľudovíta Štúra

Rok 2015 celé Slovensko spolu so Slovákami v zahraničí oslavuje ako Rok Ľudovíta Štúra. Pripomína si tak 200 rokov od narodenia tejto význačne osobnosti Slovenska – Ľudovíta Štúra, ktorý sa narodil 28.10.1815 v Zay – Uhrovci v Trenčianskej stolici. Bol skutočne výnimočnou osobnosťou slovenského národa. Kodifikoval slovenský jazyk, založil a vydával prvé slovenské politické noviny Slovenské národné noviny. Bol politikom – ablegátom za mesto Zvolen na Uhorskom sneme v rokoch 1847 až 1848. Spoluorganizoval založenie Slovenskej národnej rady a jej boj za práva slovenského národa. Jeho činnosť je na Slovensku veľmi cenená a meno oslavované.

Aj mesto Parkaň oproti Ostrihomu nesie od roku 1948 jeho meno. Myšlienka osadenia pamätníka v Štúrove je stará viac ako dvadsať rokov. Doposiaľ žije v myšliach Štúrovčanov. Výbor Miestneho odboru Matice slovenskej v Štúrove sa vlani rozhodol, že 200. výročie narodenia jedného z najväčších velikanov slovenského národa je dôvodom na vlastenectvo činov. V meste a v širokom okolí dodnes nie je žiadny pamätník viažuci sa na národné osobnosti alebo národné dejiny, napriek tomu, že tu zostali po nich jasne viditeľné stopy. Jednou z takýchto stôp je napríklad aj záznam z dobovej korešpondencie o prechode Ľudovíta Štúra cez most ponad Dunaj a jeho zmienka o našom meste.

Myšlienka sa stala činom. V meste Štúrovo presne na deň dvesto rokov od narodenia Štúra – 28. októbra 2015 sa uskutočnilo odhalenie a poklepanie základného kameňa pamätníka Ľudovíta Štúra. Pamätník bude stát' na dunajskom nábreží neďaleko hotela Zahovay. Prečo o tom píšeme v Trubníku. Dôvodom je, že Senváclavčania sa podieľali na príprave základného kameňa pamätníka. Rudo Fraňo mal tú česť a potešenie poklepať základný kameň.

Ľudovít Štúr, kodifikátor spisovného slovenského jazyka, politik, filozof, pedagóg, redaktor, historik, spisovateľ, publicista, básnik sa stal všeobecným symbolom národného obrodzenia, ale aj jednoty a tolerantnosti.

Jozef Schwarz

200 éve született Ľudovít Štúr

2015 – ben az egész Szlovákia és az idegenben élő Szlovákok is Štúr évét ünneplik. Így emlékeznek meg e kimagasló személyiség, Ľudovít Štúr születésének 200. évfordulóján.

Ľudovít Štúr 1815. október 28-án született Zay - Uhrovecen Trencsény megyében. A Szlovák nemzet legkimagaslóbb személyisége. Ő kodifikálta a szlovák nyelvet, megalapította és kiadta az első politikai újságot, a Slovenské národné noviny-t. Politikus volt, és az országgyűlés képviselője 1948 - 49-ben Zólyom megyét képviselte. Megalapította az első Szlovák Nemzeti Tanácsot, az ő tevékenysége Szlovákiáért és a szlovákokért nagyon értékes, és a neve ünnepelve van!

Esztergommal szemben lévő város a volt Parkan az ő nevét viseli 1948 - tól. A gondolat, szobrot emelni Štúrnak már 20 éves és mind máig él a Matica slovenská tagsága gondolataiban, és tavaly ősszel úgy döntöttek, hogy hazafias tett lesz mellszobrot emelni a Szlovák nemzet nagy személyiségének.

A városban és a környéken nincs emlékmű ami a szlovák nemzet nagyjaihoz és a nemzet történelméhez kapcsolódna, annak ellenére, hogy nyomatékos jelek utalnak arra, hogy Ľudovít Štúr a Dunán kelt át, itt, ezen a helyen, amikor az országgyűlés ülésére ment.

A gondolatot tettek követték, és Štúr 200. évfordulóján megtörtént az alapkövetétel. A mellszobor a Duna partján fog állni, közel a Zahovay hotelhez. Miért írunk erről a Kürtösben, azért mert a Pilisszentlászlóiak is kivették részüket az alapkö elkészítésében. Franyó Rudolfnak jutott az a megtiszteltetés, hogy megkopogtassa átadáskor az alapkövet a Matica slovenská elnökével, Jaroslav Janokkal.

Fordította: Marika Vavreczka

Prosím, tessék... - Štúr a hnoj (?!)

Prosím, tessék... - toto je tá sympatická formulka, kvôli ktorej mesto Štúrovo v susedstve svojich rodných pilíšskych vrchov už desaťročia

spomínam aj z národ(nost)ného hľadiska iba v tom najlepšom. Na rozdiel od našich tam totiž zásadne takto vítajú predavačky cudzinca. Pre mňa to bolo vždy aspoň také sympatické ako 2-3-4- až 5-jazyčné tabule v mnohonárodnostnej Vojvodine alebo tiež tamojšie móresy, že nielen menšina sa povinne učí jazyk väčšiny, ale aj naopak. Prosím, tessék... - ako sa môže z ničoho-nič

zmeniť na NEprosím, NETessék?! Moje obrovské sklamanie je maličkosťou oproti tomu, že pre necitlivosť, netolerantnosť či skôr primitivizmus (našťastie, zrejme iba menšej skupiny) zarytých „felvidéckych Hej-Maďarov“ tzv. slovenský Kossuth a maďarský Štúr, teda Ľudovít Štúr a Lajos Kossuth sa obracajú v hrobe. Naozaj, je to také ťažké, navzájom si rešpektovať kľúčové postavy národných dejín jeden druhého? Veď ich hanobením zneuctíme vlastne sami seba... Prosím, tessék... - ak niečo, tak toto nám naozaj nechýbalo: hnojom zasypať rodiaci sa Štúrov pamätník v Štúrovo. Základný kameň národného buditeľa, vedúceho slovenského hnutia v polovici 19. storočia, kodifikátora spisovnej slovenčiny najprv zasypali kopou konského hnoja a potom ho

pre istotu aj ukradli. A to práve 28. októbra, keď na Slovensku vrcholili oslavy 200. výročia jeho narodenia. Vedľajšie okolnosti tohto vandalského činu, ako napríklad nečinnosť polície pri etnických urážkach na riadne ohlásenom matičnom zhromaždení, ma nijako nezaujímajú. Ani výhovorky tých NEkultúrnych barbarov a ich

sympatizantov o nešťastnej voľbe; o tom, že tu Slováci tvoria „iba“ 28 percent obyvateľstva; že oni by chceli radšej naspäť Párkány a Felvidék; že

67 rokov im nestačilo nato, aby si zvykli na „nové“ pomenovanie mesta a napokon, že s týmto mestom Štúr nebol nijakým spôsobom spätý... Prosím, tessék... - nech sa nikto nesnaží ospravedlňovať to, čo sa jednoducho nedá. A prosím tiež uvedomiť si: hnojom okydaní boli v Štúrovo všetci Slováci, aj my, za hranicami Slovenskej republiky. Je priam symbolické to, o čom zatiaľ nijaké slovenské či maďarské noviny a portály nepísali, elektronické médiá nehovorili: ten okolo 100-150 kilogramový základný kameň pochádza spoza Dunaja, z nášho Pilíša. Je to dar predsedu Slovenskej samosprávy v Senváclave, podnikateľa, prekladateľa a spisovateľa Rudolfa Fraňa, ktorý andezitovo-tufový červený kameň spolu s mramorovým základom nielen daroval, ale aj na mieste pripravil a upravil.

Prosím, tessék... - Štúr vraj irituje Maďarov v Štúrovo, matičiari ním údajne provokujú. Argument: jeho busta by mala stáť práve oproti ostrihomskej

baziliky, miesta, kde sa narodil svätý kráľ Štefan I. Obrovský problém! Akoby náš prvý spoločný uhorský kráľ panoval iba Maďarom, akoby nebol aj naším kráľom a (len tak mimochodom) akoby tú vychýrenú baziliku nedal postaviť práve Slovák Alexander Rudnay preslávený aj týmto výrokom: „Slovák som, a keby som bol i na stolci Petrovom, Slovákom zostanem.“

Prosím, tessék... - uvedomiť si aj to, že tak ako Štúr je spätý so Štúrovom „iba“ tým, že mesto je po ňom pomenované, viac než sto dodnes aj Slovákm

obývaných lokalít v Maďarsku s Kossuthovou ulicou či Kossuthovým námestím má presne toľko spoločného s L. Kossuthom. Nikto to nemyslí

vážne, že ako Slováci v Maďarsku by sme mali kvôli tomu protestovať, cítiť sa urazení, provokovaní... Ak mám v poslednom čase takéto pocity ja, ak sa niečím

cítim byť urazený, provokovaný ako Slovák v Maďarsku, to sú snahy vyvlastňovať či prispôsobovať si naše spoločné dejiny a prepisovať históriu. Mám na mysli napríklad rehabilitovanie celej (nielen z národnostného hľadiska) neslávnej horthyovskej éry alebo oslavovanie tých, ktorí sa najviac pričínili o to, aby sme dnes mohli v Maďarsku hovoriť už iba o pozostatkoch kedysi početných národností.

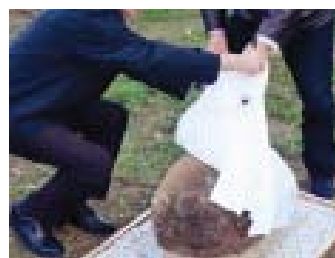
Prosím, tessék... - Na našom mieste čo by asi tí „felvidécki Hej-Maďari“ urobili so slovenským ekvivalentom najväčšieho maďarizátora všetkých čias. Ide mi o grófa Alberta

Apponyiho (1846-1933), ktorému v budapeštianskom

parlamente nedávno odhalili pamätnú tabulu a zároveň po ňom pomenovali zasadaciu sieň legislatívneho výboru Národného zhromaždenia. Aké to

šťastie, že nie výbor národnostných hovorcov (ako inak, „poslancov“ bez hlasovacieho práva) musí zasadať pod maľovanou podobizňou tohto „priateľa“ nemaďarských národov a národností.

Prosím, tessék... - Spomínaný Rudo Fraňo v takýchto prípadoch nášho stredoeurópskeho Absurdistanu zvykol vzdychnúť: „Bálen my majme rozum!“

A naozaj, na obidvoch stranách Dunaja, bližšie a vzdialenejšie od nášho Piliša, veru zišlo by sa oveľa viac zdravého rozumu, vzájomnej úcty a tolerancie...

*Imrich Fuhl
LUNO.HU*

Több a gól, mint a néző...

Pilisszentlászlón a focicsapat a II. világháború után az „Aranycsapat” sikerei idején alakult meg a dömörkapui bányában dolgozó helyi fiatalokkal. (Fúvós zenekarunk is volt). A focipályát a Római Katolikus Egyháztól kommunisták által elkobzott földeken alakították ki (kispálya). Az első mérkőzések még nem szervezett bajnokság keretén belül zajlottak, hanem

Csak alkalmyszerűen a környező települések csapataival. A hatvanas –hetvenes években már bajnoki kereteken belül a Községi Tanács támogatásával szerepelt a csapat a Járási Bajnokságban. Kiemelkedő szerepe volt ebben Bíró Dezső bácsinak, mint elnöknek, Vanyák Gábornak (Gabikásnak) mint intézőnek, Winkler Andrásnak és Franyó Józsefnek (Mlékó), mint edzőnek. Különösen forró hangulatú mérkőzések voltak Izbég ellen. „Ég az Izbég, mint a rongy, füstöl mint a trágyadomb”) A teljesség igénye

nélkül néhány kiváló játékos, akik nem csak a pályán, de az életben is megállták a helyüket: Vanyák testvérek, Tibor, László és Imre. Dankovics testvérek, Gábor, Pál apukájuk mint suszter adta a bőrlabdát. Bíró Imre, Dombai János (Janko), Német László (Szlanyinár), Hupek testvérek László (kapusként) és Béla.

A nagy változás, az új Béke utcai pálya megépítésével következett be. Új generáció lanyhuló lelkesedése kevesebb kitartása a focicsapat megszűnését eredményezte 1978-ban.

1996-97-ben az akkori polgármester Dombai József a már hulladék lerakóként működő sportpályát újjáépítette a helyi lakók igen jelentős társadalmi munkájával és állami támogatással. 1998-ban megalakult az új focicsapat és már az első évben bajnokságot nyert, Pilisszentlászló történetében az első alkalommal és feljutott a Megye II. osztályba. A bajnokság utolsó

fordulójában (ez döntött a bajnoki címről) Dunabogdány ellen játszottunk, akik 25 fős bandériummal érkeztek, 600 néző előtt nyertünk. A mérkőzés egyébként a 89. percben félbeszakadt, a hivatalos jelentés szerint a dunabogdányi szurkolók hibájából. A dunabogdányi zenekar aznap a gyászdulót fújta községünk főutcáján. Az akkori öltözőnek helyt adó iskola felé. A megye II. osztályba ifjúsági és öregfiú csapatot is szerepeltettünk. A hetente három alkalommal megrendezésre kerülő mérkőzések nagyszámú közönség részvételével zajlottak. Nem csak falubeliek, hanem a környező települések lakói is trendszeresen látogatták a csapat hazai mérkőzéseit, nem volt ritka a több száz fős nézőszám. Az idegenbeli meccsre rendszeresen külön busszal kísérték helyi lakóink a csapatot. Szlovákiába több alkalommal is szerepelt igen eredményesen a csapat különböző tornákon. Időközben elkészült 5 millió Ft állami támogatással, jelentős társadalmi munkával és a Szlovák Környezetvédelmi Miniszter adományával a sportöltöző. A nálunk nagyobb települések, mondhatjuk, irigykedve tapasztalták meg eredményeinket. 2010-ben, mint a klub vezetője, lemondtam tisztségemről. A további működés biztosítása érdekében azonban Tóth Attila jelenlegi polgármesterünknek, dokumentáltan, átadás-átvételi jegyzőkönyv formájában, mint a csapat új vezetőjének, átadta a saját tulajdonát, képező sporteszközöket, felszereléseket. Tóth Attila képviselőtestületi bemutatkozása a Falulapban megjelent interjúja, az azokban elhangzott ígérek

joggal keltette bennünk azt a reményt, hogy sok örömet jelent még nekünk falubelieknek a csapatunk. Sajnos nem ez következett be, éppen az ellenkezője, ÖRÖM helyett BÁNAT. Az ígérek elszálltak, az eredmények elmaradtak. Kudarcot kudarc követett, a szurkolók belefáradtak ebbe, ezért nem is járnak a meccsre. A pályán szereplő játékosok (köztük alig van egy vagy kettő szentlászlói) persze nem fáradnak el, őket csak a saját minősíthetetlen szórakozásuk élteti a falu pénzén. A meccsenként kapott 8-10 kapott gól magáért beszél! A legutolsó meccsen több gólt kaptunk, mint ahány néző volt. A kedves olvasóra bízom annak megítélését, hogy jó és helyes dolog-e a vezetők részéről a nyilvánosság kerülése. A lakók szembesülnek az adott tényekkel és kérdések vetődnek fel

bennük például arra vonatkozóan, hova kerültek, kinek a zsebébe azok a pénzek, amit Dunabogdány és Szentendre fizetett a pálya és sportöltöző használatáért, éveken keresztül.

Ha nem fizettek, ki engedélyezte a tősgyökeres szentlászlóiak kétkezi munkájával megépített ingatlanok használatát nálunk gazdagabbak részére. Szerintem a focicsapatnak használatba adott felszerelések kiárusítása kimeríti a hűtlen kezelés fogalmát, de jogi lépéseket ezzel kapcsolatban nem kívánok tenni.

Képviselő-testületünk a 2015 éves költségvetésben kérelem nélkül is több százezer forintos támogatást szavazott meg azoknak, akik jogilag erre nem jogosultak, erkölcsileg érdemtelenek, eredményeik alapján pedig minősíthetetlenek.

Sport

Tudósítás a 2015. november 1-én sportpályánkon lejátszott labdarúgó mérkőzésről:

Pilisszentlászló SE - PILE-Szántó SE 3:9

Gyenge védelem, fáradt középpálya, impotens csatársor. Akaratgyenge, szedett-vedett nagyképű társaság, nem csapat. Méltatlanok a Pilisszentlászló név viselésére. Szégyen!

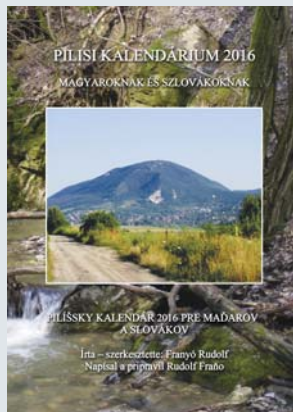
DOMBAI BÁLINT, falunk lakója, tagja lett a Magyar Labdarúgó Válogatott U-15-ös keretének, jelenleg a Budapesti Vasas labdarúgója. Gratulálok BÁLINT, büszkék vagyunk rád, csak így tovább!

Tudósító: Dombai József

TÁJÉKOZTATÓ

A napokban megjelent a PILISI KALENDÁRIUM 2016. A száz oldalas kalendárium, nem csak kényelvű naptárként szolgál, de a Pilis környéki szlovákok által is lakott településekből tizenkettőnek rövid történelmét is tartalmazza. A kalendárium, mint irodalmi alkotás ISBN 978-963-12-3842-6 világgönyvtári számot kapott. Azok a kedves pilisszentlászlói lakosok, akik a 2014 - évi választásokon felmérték vállalni szlovákságukat családonként - házanként egy példányt a Jánosikban átvehetnek. Megértésüket megköszönve őszinte tisztelettel, Franyó Rudolf szerző-kiadó.

Slováci držme sa!

Humor

Böngészés Franyó Rudolf

ELŐDEINK HUMORA III. című könyvéből

PETYUSZ BÁCSI KOCSMÁJA

A két világháború között községünkben több italkimérő is működött. A kereseti lehetőségek azonban szűkek voltak. A kocsmárosok sokszor üzletük előtt álldogálva csalogatták be a vendégeket. A pénzben szűken álló emberek inkább elosontak a Petyusznak becézett kocsmáros italboltja előtt. Így történt ez Bélával is. Mikor másnap engedett a csábításnak és betért egy fröccsre, Petyusz bácsi kettőt számolt.

- No de Petyusz bácsi, csak egyet ittam! – méltatlankodott Béla.

- No, jól jegyezd meg fiam, akár betérsz ide, akár nem, napi egy strigula jár! – szólt kövér ajkaival nagyot cuppantva Petyusz bácsi.

EGYET ADHATSZ, DE KETTŐT HÚZZÁL!

Petyusz bácsi ült a kerti WC –n. A felesége volt a pult mögött. Megérkezett Józsi bácsi, akinek már voltak ki nem egyenlített „strigulái”. További hitelt kért még egy fröccsöt.

Az asszony, tartva urától, kiszaladt az ajtón és kiabálva kérdezte a kert végi WC – n trónoló urát:

- Stefan, adhatok Józsefnek még egy fröccsöt!?

Petyusz bácsi kirúgva a WC ajtaját, nagyot nyögve visszakiáltott:

- Egyet adhatsz, de kettőt húzzál!

ÁTKELÉS A SZIGETRŐL

Községünkben gyakran jártak a Szentendre – szigeti településekre különböző szezonális mezőgazdasági munkavégzésre. Az egyik csoport Béla bácsi vezetésével éppen Szigetmonostoron végzett részaratásból indult hazafelé. Az átkelő hajót vezető révész nem akarván kétszer fordulni, egyszerre vitte át az arató csoportot. A túlsúlytól a hajó peremétől alig egy arasznyira ért a víz. Ettől függetlenül néhány asszonyi sikoltozás kíséretével baj nélkül sikerült az átkelés. Hazaérvén a helyi kocsmában kitárgyalták az átkelést. Béla bácsi a harmadik fröccs után megjegyezte:

- Bizony , Isteni szerencse, hogy egy arasznyival alacsonyabb volt a Duna, mert különben most nem innánk ezeket a hideg fröccsöket!

KÓRHÁZI LÁTOGATÁS

István elment a kórházban fekvő öccsét meglátogatni. Illendően köszönt a nővérkének, majd megkérdezte, merre találja testvérét. A nővérke elkísérte István kisebbik testvééréhez. István mikor meglátta, hogy testvére rácsos ágyban fekszik, röstelte magát a nővérke előtt, ezért magázva kérdezte édes testvérét:

- Nahát, K.... úr, én nem is tudtam, hogy magát rácsok között tárolják!

AZ NEM AZ ÉN UNOKÁM

Pali bácsit kocsmából jövet megállította unokájának osztályfőnöke.

- Képzeld Pali bácsi, az unokája, Palkó megdobált hógolyókkal! - Jaj ne mondja, és eltalálta?

- Szerencsém volt, nem talált el.

- No, akkor ő nem az én unokám volt! – legyintett kezével büszkén Pali Bácsi.

Várépítő pályázat nyertese óvodánk!

Az elmúlt évhez hasonlóan idén is pályázatot nyert óvodánk a "Gyermekintézmény"

kategóriában. A Vadvirág Óvoda mintegy 900 ezer Ft vissza nem térítendő támogatást nyert el épületének tető felújítására.

Elismerés illeti mindazokat, akik közreműködtek a pályázat sikerességében.

A támogatási szerződés szerint a tető felújítás anyagköltségét ingyen biztosítják a támogatók, a kivitelezési költségek a támogatottat terhelik.

A Vadvirág Óvoda részben önálló költségvetési intézmény, ebből adódóan kötelezettséget az intézmény fenntartó, jelen esetben az Önkormányzat, mint tulajdonos nélkül nem vállalhat.

Fentiekből értelem szerűen vélelmezhető, hogy az "állítólagos" BUDAÖRSI" kivitelezővel az Önkormányzat kötötte meg a vállalkozói szerződést a tető felújítására.

Pilisszentlászlón igen sok jó kezű iparos ember, köztük több ács is lakik,él azt gondolom nekik is jó lett volna helyben egy kis jövedelemhez jutni.

Lehet nem is tudtak arról, hogy van erre lehetőségük !

Mindenesetre azt látjuk, hogy a közhasznú foglalkoztatottak naponta rakosgatják a cserepeket ide-oda, csak azt nem tudni ki a munkáltatójuk.

Csak érdekességként említést érdemel, hogy a pályázat eredményhirdetésére Budaörsön került sor.

Ha a község vezetői részéről nincs meg a lakosság felé a megfelelő tájékoztatás, akkor a még oly sikeres pályázat mögött, mint a Várépítő program is, arról beszélnek az emberek:

MÁR MEGINT SUMÁKOLNAK az ILLETÉKESEK!

Dombai József

Árpád-házi Szent Erzsébet

Szent Erzsébet 1207-ben született, születési helye mind a mai napig nem tisztázott. Sárospatak, Pozsony és még Óbuda is a lehetséges születési helyek között szerepel. Az öt gyermek közül Erzsébet volt a harmadik. Bátyja később IV. Béla néven lett magyar király. Budán keresztelték meg, fényes pompával. A kor szokásainak megfelelően, négyéves korában eljegyezték Hermannel a tartománygróf fiával. Wartburgba került. A tartománygróf és buzgón vallásos felesége mellett jó nevelést kapott. Édesanyjával, aki 1213-ban, Pilisben merénylet áldozata lett, többet nem találkozott. Vőlegénye a betegeskedő Herman 1216-ban 19 évesen meghalt. Ezt követően öccse, Lajos jegyezte el. Az esküvőt 1221-ben tartották. 1222-ben férjével Pozsonyba látogatott: csak ekkor és itt tudta meg édesanyja meggyilkolásának tragikus történetét. Amíg férje hadat viselt, Erzsébet vette át a tartomány kormányzását. Kinyitatta Wartburg éléstárait, a szegényeket élelmezte. Lajos 1227-ben a keresztes hadjárat közben szerzett betegségébe belehalt.

Lajos öccsei igen keményen bántak Erzsébettel. A 20 éves özvegyet megfosztották férje birtokainak jövedelmétől.

A kialakult helyzet miatt újszülöttjével észrevétlenül elhagyta Wartburgot, majd két másik gyermekét is elhozatta. Később Margburgba költözött. Édesapja II. András többször is hazahívatta, de nem tért vissza Magyarországra.

Erzsébetet többnyire rózsákkal a kötényében, kosarában ábrázolják, ennek eredete az a legenda, mely szerint férje halála után Erzsébet továbbra is gondoskodott a szegényekről. Egy alkalommal kenyereket vitt gondozottjainak, mikor sógorával, Henrikkel találkozott. Annak kérésére, hogy mit

visz a kosarában, Erzsébet tartva attól, hogy esetleg megtilthatják neki a jótékonykodást, így válaszolt: rózsákat. Mikor megmutatta, a kenyerek helyett illatos rózsák voltak kosarában – eszerint Isten nem akarta, hogy a szent asszony hazudjon. Ünnepeyes szentté avatására 1235 pünkösdjén került sor. Ünnepeit temetésének napjára, november 19-ére vették fel.

Tisztelete nagyon gyorsan elterjedt egész Európában. Egymás után alakultak Szent Erzsébet-kórházak, templomok, kápolnák és kolostorok.

Az egyik legismertebb Szent Erzsébet tiszteletére szentelt székesegyház a kassai Szent Erzsébet-dóm.

Mindenszentek kiállítás a temetőben

Mindenszentekkor - halottak napján egy kis szívhez szóló kiállítással ajándékozta meg a falu lakosságát Petkóné Pintér Mónika ötlete. Polgármesteri jóváhagyás, támogatás és a

kivitelezési

munkálatokban

Wrhovina Anett segítette munkáját.

Régi falubeliek, már nem köztük élő emberek fotóit dolgozta fel és kültéri szalmabála kiállítást készített a temető főbejáratánál Mónika.

Jó pár éve szeretett volna állandó kiállítást a faluban, az anyagi keret szűkössége nem engedte

a megvalósítást, hiszen tárlathoz egy főt foglalkoztatni kellene, valamint megfelelő információval kell hogy rendelkezzen a témával, a kiállítással kapcsolatban.

A kültéri szalmabála kiállítások azért tűntek megfelelőnek, mert nem időhöz kötött a megtekintésük, nincs szükség tárlatvezetésre, hiszen a képek magukért beszélnek.

Véleménye szerint nem csak a kézműves termékek, antik tárgyak, hanem a múlt is értéket képez.

A jelen megemlékezési kiállítás a második tárlat volt, hiszen a Piliši Ősz rendezvényen tekinthették meg az elsőt, aminek témája merőben mást tükrözött vissza.

Jelen megemlékezési kiállítás alkalmával olyan fényképek kerültek

a posztamensre, amiket a falubeliek egyszer

eljuttattak az Önkormányzathoz a honlapon való

megjelenés céljából, illetve többen küldtek be Mónikának saját

fotókat, melyet rögzített, kinagyított majd vízhatlanná tett.

mind visszakerültek

Az eredeti képek tulajdonosaikhoz.

A Nemzeti Művelődési Intézet, ahol Mónika alkalmazásban van – helyi Értéktár felállítását tűzte ki célul, ezért továbbra is várja a régi fotókat, hogy központilag is megörökítésre kerülhessenek falunk emlékei, lakosai, életképei, épületei, terei és nem utolsósorban a határ.

Részlet Franyó Rudolf VAJZLIK, A REJTÉLYES PILISI BETYÁR c. könyvéből

Másnap viszont találtak a kastélyban egy levelet, az alábbi tartalommal: „Sem mire való Vattay Jánosnak! Reszkess a bosszúálló kezektől!

Ez már a negyedik levél volt az eltűnt Dóczitól, alias, Farkastól.

A PILISI REMETE

Dóczy, vagy népies nevén Farkas, észrevétlenül távozott a faluból, és kemény, határozott lépésekkel ment felfelé a hegyen az erdőbe. Ide nem tört át a lángok fénye.

Sötétség volt, Farkas mégis biztos léptekkel haladt a keskeny ösvényen.

Jó egyórai gyaloglás után letért róla és egyenest a fák felé vette az irányt. A gallyak és haraszt ropogtak lépései alatt, ettől mozgolódni kezdett a gyerek.

- Nemsokára otthon leszünk szívem,- csöndesítette Farkas, és még jobban meggyorsította lépteit. Az út a sűrű és tüskés bokrok miatt azonban egyre nehezebb lett. Farkasnak emelkedett a melle a sűrű levegővételtől. A gondolat, hogy a csecsemő egész nap semmit nem evett, egyre jobban hajtotta előre. Óvatosan mászott a sziklás részen.

Hej, máskor, mikor nem volt nála a gyermek, ugrálva járt a köveken. Végre felért és leült, majd lenézett délnek a tetőről. Ott még mindig égnie kellett, mert még vöröslött a látóhatár.

Nyugodtan mosolygott, majd északra fordulva nagyot füttyült két ujjával, akkorát, hogy azt talán még a pilisszentlászlói erdőkben dolgozó favágók is meghallották. Rövid szüneteket tartva még kétszer füttyült, azután várt. Alig telt el egy negyed óra, már messziről hallani lehetett a zörgést, mint amikor éjjel a megijesztett madár emelkedik fel a sűrű bokrok közül. Nos, hamarosan megjelent Farkas kedves barátja, a Miska névre hallgató hiúz. Miska, közel érve a remetéhez, rá akart ugrani.

- No, no, Miska! – mondta és kedvesen eltolta az állatot.

- Már nem leszünk magunk, lám, a mi hercegünk! A hiúz mogorván végig szaglászta a gyermeket.

Innét már hármában mentek, majd lemásztak a mély árok oldalából nyíló barlangba.

Farkas lerakta a gyereket a puha mohára, amely ágyként szolgált. A sarokból kiszedett egy tejjel teli agyagkancsót, de nem tudta, hogyan etesse meg a kicsi Andrist.

Kanalat kell hoznom, ötlött fejébe a gondolat, és belépett az oldalnyílásban lévő sima kötömbhöz, amit némi ügyességgel elfordított, bemászott, majd nemsokára egy kanállal tért vissza és megetette a gyermeket.

Később úrrá lett rajta a fáradság, megágyazott magának a barlangban lévő mohából, és ő is nyugovóra tért.

Már-már elnyomta az álom, mikor a barlangba bevetődött valami állatnak az árnyéka, és a hiúz is idegesen vinnyogott.

Farkas felugrott „ágyikójából”, és kinézett a barlangból.

- Ó, te vagy az, Dáma? Csönd legyen Miska!- szólt a hiúzra, és mosolyogva megsimogatta a szarvastehenet. A hiúznak nagy kedve lett volna beleharapdálni a szarvas lábába, de nem mert az úr miatt. Az hozta a fazekat, és megfejté a szarvastehenet.

- Most már kettőt fogsz etetni Dáma, no de ezért kapod a szénát a télen. Amennyit csak akarsz. Látod ott azt a nagy rakást?

Ilyen jelenetek naponta ismétlődtek a barlangban. Alig borították be reggelente a napsugarak a barlang környékét, megjelent a szarvastehén. A hiúz nyüszített, féltékeny volt saját urára. A remete megfejté Dámát, és azután megetette a kicsike Andrist. Este, amikor szürkülni kezdett, ismét odarohant Dáma teli emlőkkel, hogy könnyítsen rajta Farkas, mert elpusztult a gidája. Amióta nála volt a kisgyerek, Farkas egészen megfiatalodott és álmai a jövőről, vágya a kegyetlen bosszúról, mosollyal terítette be búskomor arcát.

Az összes megmentett, meglévő kincsei közül a legértékesebbnek a kicsi Andrist tartotta.

Ápolgatta és úgy vigyázott rá, mint szeme világára. Az óriás megtanult, gyereket pesztrálni. Pelenkázta a kicsit, és igen nagy rendben tartotta. Pompás, gyönyörű bölcsőben feküdt a gyermek, amit még a szülői házból menekített meg Farkas. Hálából Andriská sírással nem zavarta nevelőjét.

Lassan közeledett az ősz. Már dér borította be a

magasabb hegyek tetejét. Farkas most elhagyta a gyökerek gyűjtését és fogyasztását. Eljárt vadászni, és szinte minden nap hozott valamit haza. Vadászatai alkalmával erősen eltorlaszolta a barlang bejáratát. Dáma viszont okosabb volt, széttúrta a bejárat előtti gallyakat és bepréselte magát a gyermekhez. De a legkisebb zörejre kimászott, és ugyanazon az úton eltávozott. Így a gazda soha nem figyelt fel rá.

Csak akkor fogott gyanút, mikor a gyermek kezdte kiköpni a kanállal kínált tejet, holott már fél napja semmit nem adott neki.

Nem kevés gondot okozott Farkasnak az, hogy a fagyok beálltával Dáma egyre kevesebb tejet adott. Az emléje kezdett kiapadni. Farkas álmatlanul töltötte az éjszakát. Hajnalra eszébe jutott volt jobbágya, Drobinoha, akit a kegyetlen Regőczy földesúr bosszúja elől annak birtokain túl erdőkerülőként sikerült elhelyeznie. Az erdészház Pilisszentlászló szlovákok lakta településhez közel volt.

Elhelyezni a gyermeket az erdőkerülő házában felesége felügyelete alá, és a közeli településről titokban keresni egy szoptatós dajkát, - ezek a gondolatok jártak fejében.

Reggelre, mire felkelt a nap, elkészült az útra. A hiúz is velük tartott és Dobra-voda (a mai Lajosforrás) felé vették az irányt. Dobra-vodáig emelkedős volt az erdei ösvény. Ezt követően Pilisszentlászlóig a lejtőn lefelé már gyorsabban haladtak. A település feletti Lepencei-patak mentén haladva hirtelen eléjük bukkant a hegyaljába épített erdőkerülő ház.

A remete, mielőtt megközelítette volna a házat, előbb füttyentett. Pillanatokon belül megkapta a megfelelő választ, erre megjelent a ház előtt egy férfialak, aki, meglátva az óriás termetét, rohant elébe.

- Ó, az istenért, szent atyám, hogy került ide ilyen korán? – kiabálta már messziről a rohanástól lihegő középkorú férfi és megcsókolta a remete kezét.

- Hiszen hajnalban kellett indulnia, ebben a szeles, hideg időben!

- Bizony, hosszú volt az út, kedves Drobinoha. – válaszolta mosolyogva Farkas.

- Viszont meg kellett tennem, hiszen ez a kukac cicit kíván. Te, mint erdőkerülő, biztos ismerős vagy a szomszédos faluban, Pilisszentlászlón, biztos tudsz találni titokban szoptatós dajkát.

Drobinoha nagyon meglepődött, mikor Farkas kibugyolálta a batyuból a gyermeket, és az a váncos alól nevetett rá. Felesége felsikoltott a meglepetéstől, mikor Farkas mosolyogva felé nyújtotta az újszülöttet.

- Jézusmária, Szűz Máriám!- mondta felindultan.

- Honnét vette szent atyám?

A remete mély hangon válaszolt: - Isten küldte nekem, gondoskodnom kell róla, és neked kell nevelned és szeretned, akár a sajátodat, ha van tiszteleted irántam. Fogod, Róza?

Drobinoha felesége attól kezdve soha nem kérdezte származását a gyermeknek és őszinte anyai szeretettel emelte az árvát melléhez.

- Fogom, fogom, úgy segítsen engem a mindenható! – fogadkozott könnybe lábadt szemekkel. Jobban fogok gondoskodni róla, mint a sajátomról. Semmi nem hiányozhat neki, és köszönöm Istennek, hogy magának, kedves szent atyám, legalább egy morzsányit viaszszolgálhatok abból, amit nekünk nyújtott – és megcsókolta a remete kezét.

- Bízom benned, Róza – mondta fellelkesülve, és örömmel nézte, milyen mohón szívja a gyermek Róza mellét.

Aztán, az ablaknál állva beszélgetett Drobinohával egyéb dolgokról.

- Már kicsépeltél?

- Már majdnem, hála Istennek jól szórja, lesz elég kenyérrevaló liszt. A vetésre is marad bőven – mutatott jobbával kifelé. Farkas megkérdezte:

- És ott azt az éket, miért nem szántod fel, kár terméketlenül feküdni.

Drobinohának örömmel csillantak fel szemei.

- Nem tudom, megtehetném-e – válaszolta mérlegelve.

- Csak szántsd fel és vesd be, majd megbeszélem az úrral – bízta Farkas.

Drobinoha kicsi fia, tán tízéves, aki játszadozott a kicsi Andriskával, hozzá közelített a palatáblával és büszkén mutatta a betűket, amiket már le tudott írni.

Farkas ölébe ültette a gyereket és tanította egészen délig.

Ebéd után felkelt és induláshoz felkészülve, meggondolván magát, mégis magával akarta vinni a kicsi Andrist.

(Folytatjuk)

Megújult a nagytemplom tornya

A nagytemplom utolsó felújítása 1992-'93-ban történt, a tetőhöz a faanyag Szlovákiából érkezett. A cserépfedés is akkor készült, azt követően a templombelső festése lett elvégezve. A több, mint száz év viharai nyomot hagytak az idén 200 éves tornyon is. A bádogozás több helyen tönkrement, ennek következtében a párkányok és a vakolat is több helyen sérült. Már a tavalyi évben is látszott, hogy a felújítás nem halogatható. Az egyházközség a bádogozást saját erőből elvégezte, a párkányok megújult vörösréz burkolata a további

állagromlást megakadályozta. Az idén a Főegyházmegye támogatásának köszönhetően sikerült a torony felújítása. A meglévő állványzatot felhasználva a tornyon lévő zsalugáterek felújítása is megtörtént, ami Vrhovina Zoltán szakember keze munkáját dicséri. Sándor atya jelenleg gyengélkedik, így még nem tudta megnézni a felújított templomot. Imádkozzunk érte, hogy a falu lakóihoz hasonlóan mielőbb ő is saját szemével gyönyörködhessen a megszüpült templomban.

Rudolf János

Fotó: Rudolf Diána

Örömhír

Kedves pilisszentlászlói testvérek!

Szülői kezdeményezésre községünkben újra indult a katolikus hittan oktatás. Egyelőre általános iskolás korúak részére.

A hittanoktatás helyszíne és ideje: Szlovák Kisebbségi Önkormányzat helyisége vasárnap 11.00-12:00 óra között. A csoporthoz folyamatosan lehet csatlakozni, jelentkezés a helyszínen vasárnaponként 11:00-12:00 óra között.

Köszönet Szinnai Biankának aki a hitoktatást vállalta, továbbá Franyó Rudolfnak, aki a helyiséget biztosítja az oktatás idejére.

Öröm látni a Szentlélek munkáját, hogy vannak olyan családok, akik számára a hit ennyire fontos.

Sándor atya

Impresszum:

A szerkesztőség címe: 2009 Pilisszentlászló, Petőfi S. u. 55.

Felelős szerkesztő - kiadó: Franyó Rudolf

E-mail: franyorudolf@citromail.hu | Tel.: 06 20 947-9243, 06 26 338-093

Nyomda, nyomdai előkészítés: Technova 2004 Kft. | technovaszentendre@gmail.com • 06 30 280 5189

Megjelenik havonta • Iktatószám: CE/15092-2/2015